

PHONE

ทดลองอ่าน

วิศวกรรม
โยธา

JittRain เขียน 黑芝麻糊 ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

วิถัวกรรณโยธา 1

วิศกรรมโยธา 1

JittiRain เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2602-1

ภาพประกอบ 黑芝麻糊

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 609 บาท (2 เล่มจบ)

พินับ

กระดานชนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เรื่องราวของเอ็นจิเนียร์วิศวะบอยไม่ได้จบลงแค่ 'วิศวกรรมประสาท' แต่ JittiRain ยังคิดถึงและเขียนเรื่องราวของพวกเขาให้เราได้อ่านกันต่อไปใน 'วิศวกรรมโยธา' เล่มที่ทุกคนกำลังถืออยู่ในมือตอนนี้ค่ะ

ซึ่งเล่มนี้จะพาทุกคนไปพบกับโยธาที่เป็นสายรหัสเดียวกับพีอาร์ค น้องอาร์ม จากเรื่องวิศวกรรมประสาท ว่าด้วยเรื่องสายรหัสเทวดาแล้วทุกคนคงจะได้ไม่ยากว่าโยธาของเราจะหน้าตาดีไม่แพ้พี่ในสายรหัสแน่นอน แต่โยธากลับได้รับฉายาว่า คุณความดีมดมนของคณะ แล้วแบบนี้**น้องกรรม**ที่เป็นคุณความดีใสของคุณะ จะรับมือไหวมั๊ย คงต้องไปตามอ่านเรื่องราวของพวกเขาต่อไปในเล่มแล้วละค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

00

ใครไม่โทร อินโทร

"ลำดับสุดท้ายของภาคเคมี นายกรรณยุคล จิระโรจน์ เข้าห้องสัมมนา
ได้แล้วค่ะ"

สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ผ่อนลมหายใจออกยาวๆ สุดลมหายใจเข้าอีกรอบ
ผ่อนลม...

"กรรณยุคล"

ยังไม่ทันหายใจออกก็โดนเรียกซ้ำอีกรอบ ไม่ไหวแล้วจะเป็นลม ตื่นเต้น
จนตาเหลือก แต่ก็ต้องบอกตัวเองเอาไว้ว่าทุกอย่างจะโอเค อีกไม่นานมันก็จะ
ผ่านไปด้วยดี

"ลืลา...ลืลาเย้ออ เขาเรียกมึงหลายรอบแล้วจะรอถูกขังมยามดีอะไร
อีวะ"

เสียงของเพื่อนสะกิดให้ผมได้สติหลังเป็นบ้ากับตัวเองพักใหญ่
ด้วยความที่เป็นคนสุดท้ายของภาคเลยค่อนข้างกดดัน เกิดคนอื่นตอบคำถาม
ดีหมดแล้วมีผมช่วยอยู่คนเดียวจะทำยังไง อาจารย์จะเรียผมออกมัย หลายอย่าง
มันตีวนอยู่ในหัวไปหมด ทว่าจุดนั้นคงทำอะไรไม่ได้แล้ว นอกจากเผชิญหน้า
เท่านั้น

"ลืลาที่ไหน แค่วเวลาทำใจ" ผมหันไปบอกเพื่อนที่นั่งรออยู่หน้าห้อง
เพียงคนเดียว ขณะนั้นเองเสียงของเจ้าหน้าที่พลันแทรกขัดจังหวะอีกรอบ

"กรรณยุคล จิระโรจน์อยู่ไหนคะ"

"ขอโทษครับ! ผมอยู่นี่ครับ" พอลุกขึ้นจากเก้าอี้ผมก็ก้าวฉับๆ ด้วยสีหน้ามั่นใจ แต่ทุกส่วนในร่างกายกลับสั่นเทาเป็นเจ้าเข้า คิดดูดิ ขนาดตอนขาหน้ารับปากยังกระตุกไม่หยุดเลย

เฮ้ยใจเย็นก่อนกู...ใจเย็น...

"คนสุดท้ายของภาคเคมี เชิญนั่งครับ" หลังเปิดประตูเข้ามาในห้องเรียนที่เย็นผิดปกติ เสียงของอาจารย์หนึ่งในสามคนที่นั่งรออยู่ก่อนแล้วก็เอ่ยนขึ้น

ผมทำตามคำสั่งโดยง่าย วางพอร์ตโฟลิโอที่เตรียมมาไว้บนตักก่อนทำมั้นหน้าสบตากับคนทั้งสาม ทั้งหมดเป็นอาจารย์ผู้ชาย แถมหน้าตาเด็กๆ มากๆ รวากับเพ็งจวบมาหมาดๆ สองคนซ้ายขวาสวมแว่น ส่วนคนกลางผูกไทลายทแยง ดูแตกต่างอย่างสุดๆ

"ช่วยแนะนำตัวให้พวกผมรู้จักคุณหน่อย"

โดนคำถามแรกเข้าให้ไม่ยากครับคำถามนี้รีบจัดไปอย่าให้เสีย

"สวัสดีครับ ผมชื่อกรรณยุคล จิระโรจน์ครับ"

สั้นไปปะวะ

ดูเหมือนทั้งห้องจะเข้าสู่สภาวะเดดแอร์ฉับพลัน เพราะอาจารย์คงไม่คิดว่าการแนะนำตัวจะเสร็จเร็วขนาดนี้ คือแบบ...เพื่อนแม่งพูดอะไรไปบ้างเนี่ย แต่พอคิดว่าการแนะนำตัวที่สั้นไปอาจทำให้ตัวเองโดนเตะตังออกจากคณะในด้านสุดท้ายเลยต้องรีบแนะนำตัวเองเพิ่มเติมอีกหน่อย

"เอ่อ...ผมชื่อเล่นว่ากรรณ ซึ่งมาจากคำหน้าของชื่อจริง เผื่ออาจารย์ยังไม่รู้ กรรณยุคลแปลว่าหนูสองข้างครับ"

เฮ้ย!

ให้ทายแมตช์นี้ตายหรือรอดวะ

"ชื่อมีความหมายดีนะ นิสิตรุ่นเราแต่ละคนชื่อมีเอกลักษณ์ทั้งนั้น ปีก่อนคนที่มาสัมภาษณ์ชื่ออะไรนะ" เหมือนอาจารย์จะนั่งคุยกันอย่างออกรสออกชาติ ผมเลยมีเวลาพรวดพราดใจเบาๆ เพราะบรรยากาศไม่ได้ตึงเครียดอย่างที่คิด

"อ้อ อนาคตมัย"

"ใช่ๆ อนันต์ที่แปลว่าผู้ไม่มีหนี้"

กว่าที่ชื่อจะมีความหมายแปลกแล้วนะ ไอ้อนันต์นี่หนักกว่ากูอีก ภูมิใจจับจิตที่ผมไม่ใช่คนเดียวในความขมขื่นนี้ ปาดน้ำตาบ่อยๆ

"โอเค ขอปรึกษาอะไรมากที่สุดครับ" รำลึกความหลังกับนิสิตสอบสัมภาษณ์ปีก่อนเสร็จคำถามที่สองก็ถูกยิงใส่อกผมอย่างจัง

"ผม...ไม่ชอบอะไรเป็นพิเศษครับ"

"แล้วทำไมถึงมาเรียนวิศวกรรมเคมี"

"เพราะคะแนนถึงครับ"

กริบ...

รู้สึกว่าได้ตัวเองได้ก้าวพลาดอะไรสักอย่างแล้วตื่นตันไปเหยียบใส่กับดักที่วางอยู่ตรงหน้าอีกะลอก โง่งงไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาด่าตัวเอง ก็มันตื่นเต้นอ่า เลยผลอพูดไม่คิดออกไป จะให้รีบแก้ต่างสมองก็เบลอเลยปล่อยเด็ดแอร์ไปอีกพักหนึ่งจนกว่าอาจารย์จะเริ่มต้นคำถามใหม่

"มีเพื่อนจากโรงเรียนเดิมเรียนที่คณะนี้ด้วยมั๊ย"

"มีครับ" รู้สึกตื่นที่อาจารย์ยิ้มกว้าง "แต่ว่าเพื่อนๆ เรียนในภาคอื่นกันหมดครับ ที่มาเรียนเคมีเลยมีผมแค่คนเดียว"

"ถ้าไม่มีเพื่อนจะปรับตัวในคณะได้มั๊ยเนี่ย"

"ผมสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมและเพื่อนใหม่ได้เสมอครับ" ที่พูดมาคนหรือกิ่งก่าวะ

"เก่งมาก"

จ๋วยย อาจารย์ยิ้มกว้างกว่าเดิมอีก

"ขอบคุณครับ"

"ทีนี้เป็นธรรมเนียมของคณะเรา คือจะให้คุณลองทำโจทย์เคมีให้ดูข้อหนึ่ง" ว่าแล้วคนตรงหน้าไม่รอช้ายื่นกระดาษที่มีโจทย์เขียนเอาไว้มาให้ นี่มันกะเชือดกันชัดๆ

"ให้ผมทำ?"

"ใช่"

"ตอนนี้?"

"ถูกต้อง"

"แล้วถ้าผมทำไม่ได้"

"เดี๋ยวทางเราพิจารณาเอง"

โฮ~

น้ำตาไหลไปถึงตีน หย่มมาทำให้เด็กใหม่หัวใจชอกช้ำดี

โคตรอยากโทรเข้าไปหารายการที่จ่อยฟ้อดให้รับรู้ว่ามันนั้นได้ทำกรรมหนักไว้ ชีวิตถึงได้เจอเรื่องหวิดตายซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ที่ต้องตายจริงๆ นะ มันคือตอนนี้

โจทยอะโวะะไม่คุ้นเลย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าต้องเริ่มจากจุดไหน แต่มาถึงตรงนี้ คงทำได้แค่จับดินสอข้างตัวแล้วก้มหน้าก้มตาเขียนพร้อมเสียงสะอื้นอีก ทว่าหลังทำได้ไม่เท่าไรอาจารย์กลับเบรกผมเอาไว้ซะก่อน

"ทำโจทย์ข้อนี้ได้ด้วยเหร"

"เปล่าครับ ผมม่... แม่เดียวถ้าถามอะไรแล้วตอบไม่ได้ให้ม่ไปก่อนครับ"

ฮือ...มึงจะพูดความจริงทำไมวะไอ้กรรม ไอ้บัดซบ

แต่พอสิ้นสุดคำตอบอาจารย์ก็พากันหัวเราะไม่บันยะบันยัง สวนกับผมที่แทบร้องไห้ยุรמר่อ คนใจร้าย โลกเดียวนี่มันโหดร้ายกับหัวใจดวงน้อยๆ เกินไปแล้วนะ

"โอเคๆ ผมเห็นถึงความพยายามของคุณ โจทย์ข้อนี้ลิสต์ปีหนึ่งที่ยังไม่ได้เรียนเนื้อหาเชิงลึกยังทำกันไม่ได้หรอก เราแค่อยากทดสอบไหวพริบคุณเท่านั้น"

บอกเลยคะแนนไหวพริบตอนนี้คงมีค่าเท่ากับศูนย์

"ไหน คุณมีอะไรในพอร์ตที่อยากเอามาโชว์เราบ้าง" ใจชื้นขึ้นมานิดนึง แต่ก๊สของพองขนหนอยๆ ตรงที่เห็นรอยยิ้มของแกนี่แหละ

"นี่ครับ" ไม่รอช้า ผมวางพอร์ตโฟลิโอไว้ตรงหน้าอาจารย์ทันที

"ช่วยฟรีเซนต์ให้พวกผมฟังที่ว่าคุณมีจุดเด่นอะไรบ้าง"

"ผมเป็นคนร่าเริงสดใส เข้ากับเพื่อนได้ง่าย เป็นที่รักของทุกคน"

"ขอที่เป็นกิจกรรมดีกว่า"

"อ้อ ผมเคยไปแข่งตอบปัญหาวิทยาศาสตร์ แล้วก็เล่นละครเวทีครับ" แล้วอาจารย์ก็เปิดพอร์ตไปที่ละหน้าอย่างตั้งใจก่อนจะหยุดอยู่ตรงหน้าเกียรติบัตร และรูปละครเวทีโรงเรียนที่เคยเล่น

"เก่งหนิ คุณเล่นละครเป็นบทยะไร"

"เล่นเป็นหมาครับ"

ผมรู้สึกได้ว่าความอายมากกว่ากำลังกลัวยิ่งอย่างสุดความสามารถ อีหยังวะ "ดี ๆ"

พอร์ตโฟลิโอถูกพลิกไปที่ละหน้าจนถึงหน้าสุดท้าย จากนั้นจึงเปลี่ยนไปดูใบแสดงความคิดเห็นที่เพิ่งแจกให้หน้าห้องก่อนเข้าสัมภาษณ์ ผมเขียนทุกอย่างลงไปบนนั้นหมดแล้ว แต่คงมีจุดหนึ่งที่ติดใจคนอ่านถึงกับทำให้ขมวดคิ้วมุ่น

"ในใบความคิดเห็นเขียนว่าถ้าสอบติดรอบสัมภาษณ์ คุณขอรวมเมตที่นอนเปิดไฟได้ อันนี้คือเล่นๆ หรือจริงจัง"

"จริงจังครับ"

แล้วอาจารย์ก็ไม่ได้ถามอะไรเพิ่มเติมอีกนอกจากเขียนข้อมูลบางอย่างลงบนไอแพดของตัวเอง จากนั้นจึงยื่นพอร์ตโฟลิโอคืนให้พร้อมเอ่ยบอกสั้นๆ

"เป็นคนสุดท้ายของภาคเลยนะ ยินดีต้อนรับเข้าสู่คณะวิศวกรรมศาสตร์"

"ผมติดแล้วเหวอครับ"

"ถ้าไม่ติดปัญหาอะไรอะนะ แต่เดี๋ยวลอให้ทางคณะประกาศผลอีกทีแล้วกัน"

"ขอบคุณครับ"

ผมลุกขึ้นยืน ฉีกยิ้มปนน้าตาวันๆ ให้คนตรงหน้าก่อนหมุนตัวเดินออกจากห้องประหนึ่งเป็นผู้ชนะการแข่งขัน เพื่อนรักที่เพิ่งทำความรู้จักกันได้ไม่นาน รอยยิ้มก่อนแล้ว มันโพล่งคำถามใส่ด้วยความตื่นเต้นทันทีที่ผมโผล่หัวออกมา

"ไอ้กรรมเป็นไงบ้างวะ"

"หุย กระเจอก"

"หมายถึงคำถามหรือมึง"

"คำถามดี ง่ายๆ เบๆ"

ตัดภาพไปตอนอยู่ในห้อง แทบร้องไห้ น้ำตาเป็นสายเลือดตอนอาจารย์ให้ลองทำโจทย์

ผมกับเพื่อนเดินผ่านบริเวณทางเข้าซึ่งเคยนั่งรอก่อนหน้านี้ ทว่าตอนนี้กลับเต็มไปด้วยเด็กสอบสัมภาษณ์จากภาคอื่นที่เขามารอจนเต็มพื้นที่ เราเลยต้องพากันเดินเลี้ยวไปอีกทาง ในใจก็ได้แต่ภาวนาขอให้โชคดีไม่โดนเชือดเหมือนหนูนะครับ

"ลำดับต่อไปเป็นภาคโยธาละ ถ้าขานชื่อใครแล้วรีบเข้าห้องสัมภาษณ์เลยนะคะ คนแรก..."

"..."

"นายโยธา ธนวันต์โยธา"

01

ชีวิตของเต็กมหา'ลัยเพิ่งเริ่มต้น

"ปึงปึง~ มีใครอยู่มั๊ยค่า"

"มีคนอยู่ครับ"

เสียงขานเรียกจากด้านในผลักให้แม่หมุนลูกบิดประตูเข้าไปเผชิญหน้ากับคนที่รออยู่ก่อนแล้ว ไอ้ที่นั่นยืมเหยยู่ตรงปลายเตียงนี้เ็นรูมเมตผม มันชื่อว่า ก้องเกียรติ เรารู้จักกันตอนสัมภาษณ์เลยตัดสินใจลงชื่อร่วมหอลงโรงด้วยกัน หลังสอบติด

"คุณแม่สวัสดิ์ครับ ผมชื่อก้อง เป็นรูมเมตที่น่ารักของกรรณเอง"

"น่ารักที่สุดเลยลูก"

"ขอบคุณครับ ผมสัญญาว่าผมจะเป็นเพื่อนที่ดีของกรรณ"

"แม่ไวใจหนูที่สุด"

สรุปใครลูก ใครเพื่อนลูกอะเอาดีๆ

อย่างไอ้ก้องเนี่ยนะเป็นเพื่อนที่น่ารัก อยากขออนุญาตออกไปหากฎตรงระเบียบให้ล่าคอติบ ภายนอกถึงมันจะหน้าเหมือนโคโธในเสารี่ไผ่แว่น แต่งตัวเรียบร้อย แต่บอกเลยว่าไอ้นี่อะโคตรของความเก๋ย่นที่ทิวะได้รับเข้ามาในปีนี้นะ ภายนอกอาจจะมองว่าแม่งเนิร์ดส์ด แต่ความจริงนิสัยนุบสุดต่างหาก

กากด้วยเก๋ย่นด้วย ถ้าไม่มารู้จักหรือสัมผัสตัวตนของอีกฝ่ายคงโดนตบตาไปอีกนาน

"ก้อง แล้วที่บ้านมีงละ" หลังปล่อยให้แม่ผมพูดจ้ออยู่พักใหญ่ก็ได้เวลา

เปลี่ยนเรื่องสักที

"บ้านกูรีบมารับกลับ"

วันนี้เป็นวันย้ายของเข้าห้อง โดยทางมหา'ลัยจะกำหนดให้ปีหนึ่งอยู่หอในหนึ่งปี ซึ่งแต่ละคณะต้องย้ายเข้ามาภายในวันเวลาที่กำหนด ส่วนวันนี้เป็นตาของวิระะที่ปีนี้รับเด็กเข้ามามาดั้งหกร้อยกว่าคน ความวุ่นวายจึงบังเกิด

ทุกคนจะมีห้องของตัวเอง โดยหนึ่งห้องมีสองเตียง ปีหนึ่งสามารถเลือกรวมเมตตามใจตัวเองได้ ด้วยความที่ไอ้ก้องเป็นเพื่อนที่สนิทสุดในวันสัมผัสและมันสามารถนอนเปิดไฟตอนกลางคืนได้ ผมเลยไม่มีเหตุผลที่จะต้องถ่อไปนอนกับคนอื่นอีก

"จั้นแนะนำให้มีรู้จักเลยดีกว่า นี่พี่สาวกูซื้อฟักกอย ส่วนพ่อกูรออยู่ข้างล่าง"

"สวัสดีครับพี่กอย"

"หวัดดี" พี่สาวผมรับไหว้ แต่สายตาไอ้ก้องแหม่งโคตรหวาดผวา
เออรู้ ใครก็ไม่ชินกับพี่ผมหรอก

กอยเป็นมนุษย์สายฟังก์ แต่งตัวคุมโทนด้วยสีดำตั้งแต่หัวจรดตีน จำได้ว่าพี่กอยเริ่มได้รับอิทธิพลมาตั้งแต่ตอนไป Work and Travel กลับมาอีกทีคือเปลี่ยนไปเลย ผู้หญิงคนอื่นไม่เขียนคิ้วออกจากบ้านจะรู้สึกไม่มั่นใจ แต่พี่ผมนะเธอ ถ้าไม่กรีดอายไลน์อร์สีดำทึมๆ มันจะรู้สึกว่าตัวเองไปไหนไม่ได้ เพราะหน้าสดอยู่

ทั้งที่คิ้วไลน์นะ หน้าก็ไลน์ด้วย ทว่าแค่กรีดตากก็รู้สึกว่าตัวเองผ่านการแต่งหน้าแล้วทันที เป็นงง

"พี่กอยแก่กว่าเราสองปี ตอนนี้เรียนปีสาม" ผมอธิบายให้ไอ้ก้องฟังต่อ
เจ้าตัวเลยย้อนถามกลับขณะมองพี่สาวผมอย่างกล้าๆ กลัวๆ

"เรียนที่นี้หรือครับ"

"ไม่ได้เรียนที่นี้ค่ะ ถ้าเรียนคงจัดการเด็กแถวนี้ง่าย"

"อูยยยยยย"

"กอยก็ไปแกล้งน้อง ก้องทำตัวตามสบายเลยนะกะ กรรณมานีก่อน

เรามีเรื่องต้องตกลงกัน" แม่ยุติสงครามขนาดย่อมก่อนรั้งข้อมือผมให้มานั่งลงตรงปลายเตียงของตัวเอง

อีกไม่นานที่นั่นจะเป็นบ้านอีกหลัง ผมคงเหงาน่าดูที่ไม่ได้ตื่นขึ้นมาในบ้านของตัวเองเฉกเช่นทุกวัน แต่นั่นแหละ คนเราก็ต้องเติบโตและเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ มันเป็นวัฏจักรของโลก

"จำที่แม่กับพ่อบอกได้มั๊ย"

"จำได้ครับ"

"ไหนมีอะไรบ้างช่วยบอกแม่อีกรอบซิ"

"มีความรักได้แต่ต้องไม่ทำให้เสียการเรียนครับ"

"ดีมาก ไหนมีอะไรอีก" คือก่อนย้ายข้าวของออกมาอยู่หอในวันนี้ แม่กับพ่อก็ย่ำเตือนหลายอย่างเพื่อให้ผมไม่ออกนอกกลุ่มนอกทางเกินไป เพราะชีวิตมหาลัยมันมีแต่เพื่อนกับสังคมใหม่ๆ แล้วบ้านผมอยู่ต่างจังหวัดด้วยใจหลายเดือนกว่าจะได้กลับบ้านทีอะ เขาเลยเป็นห่วงแหละ

"ห้ามแก๊งเพื่อน"

"ถูกต้อง เราจะชอบแก๊งคนอื่น"

"หนูเปล่า แต่พ่อบอกว่าถ้าคนอื่นมาแก๊งให้ตอยแม่งแรงๆ สักหมัด"

"อย่าไปเชื่อพ่อบอ อแกปัญหาโดยการใช้กำลังมันไม่ถูกต้อง" แม่นี่ร้องจนตัวโยนเลย สองคนนี้ความเห็นไม่ตรงกันบ่อยอะ เวลาแม่บอกให้หยุด พ่อจะบอกให้เอาเลยๆ ผมเลยไม่รู้ว่าจะเชื่อใครดี เห็น

"โอเค หนูจะพยายามใช้เหตุผลครับ" แต่ใครทำกูมึงตาย...

"มีอะไรอีก เรื่องความสะอาดละ"

"เสื้อผ้าทั้งหมดที่ใส่แล้วให้แยกผ้าขาวกับผ้าสี มันง่ายต่อร้านซักรีด ส่วนกางเกงโนให้ซักเองครับ"

"ห้ามตากกางเกงโนไว้ในห้อง" แม่ย้ำเสียงเข้ม

"ครับ หนูจะตากไว้บนระเบียงและหิ้วเตียงไอ้ก้อง"

"กรรณ เดี่ยวแม่ตีเลย!"

"ล้อเล่นข้าฯ น้า"

"แม่ไม่ตกลง"

"เฮ้อ คนเราจะถ้าไม่รับมุกมันก็จะกร่อยหน่อยๆ อ้อเรื่องที่รัก ถ้าสกปรก หนูจะพามันเข้าคาร์แคร์ครับ จะไม่ปล่อยให้เกรอะกรังจนแม่เข้าใจ" คราวนี้ แม่พยักหน้าพอใจ

Volkswagen Beetle หรือที่ใครหลายคนเรียกว่าไอ้รถเต่าเป็น มรดกตกทอดของพ่อแม่ที่มอบให้กับผม ถึงจะไม่มีชื่อ แต่ผมก็เรียกมันว่า 'ที่รัก' เสมอ คงเพราะมันคือตัวแทนความรักของพ่อกับแม่สมัยหนุ่มสาว ด้วยละมั้ง

ถามว่าอินมัย คงต้องอินให้เขาหน่อย เห็นว่าที่ไรก็พูดถึงแต่ไอ้รถคันนี้ อยู่那儿แหละ

"หมดแล้วครับที่หนูจำได้" เทาที่เค้นมาสาระสำคัญน่าจะประมาณนี้

"ยังไม่หมด" แต่แม่ดันแย้งซะก่อน

"มีอะไรอีกอะ"

"กินข้าวให้ตรงเวลา ถ้าตื่นสายหาข้าวกินไม่ทันก็ต้องหาอะไรรองท้อง ห้ามนอนดึกเกินไป แอลกอฮอล์ที่จริงไม่ยากให้กินหรอก แต่เข้าใจว่าวัยรุ่น ชอบอยากรู้ อยากลอง เพราะงั้นแม่จะไม่ห้าม แต่ต้องดูแลตัวเองให้ดี"

"ครับ"

"เรื่องเรียนก็สำคัญ มาเรียนนะลูกไม่ได้มาแกล้งเพื่อนเพราะงั้น ห้ามทะเลเลย มีสังคมที่ดีแล้วก็ต้องมีไอคิวที่ดีด้วย แม่ไม่อยากรามีลูกโง่" พูดแล้ว แม่ก็น้ำตาขี้้น เอ้ยตรงมาขึ้นวะ ความโง่ของผมทำให้แม่ต้องเสียน้ำตา

เราพูดกันอีกนิดหน่อยก่อนจะเผลอเข้ากอดกันแนบแน่นประหนึ่ง ละครหลังข่าว ครึ่งชั่วโมงถัดมาจึงได้ถูกขังยามยามตีเคาะลงจากหอไปบอกลา คนที่บ้านตรงลานจอดรถอีกครั้ง มองจนกระทั่งรถยนต์ของครอบครัวเคลื่อนตัว ไปไกลถึงได้กลับมาที่ห้องพร้อมจิตใจวูบไหวประมาณหนึ่ง

คำนวณแล้วน่าจะราวๆ หนึ่งนาทีเดียว จากนั้นทุกอย่างก็สลายหายไปกับ อากาศ

ไอ้กรรมมีอิสระแล้วไว้ยยยย

"ดี๊ดีาเหียนวะมึง กูละอยากถ่ายรูปหน้าตอนนี่ส่งให้แม่มึงจริงๆ" ไอ้ก้องเบะปากล่อเลียน ผมไม่ถือสานอกจากยั้วถั่วกวอดตีนกลับ

คนนิสัยต่างกันมันอยู่ด้วยกันไม่ได้หรอก นี่ขนาดสัมผัสได้เพียงเสี้ยวหนึ่งเท่านั้นผมกลับรู้สึกเข้ากันได้ดีได้ดีกับไอ้ก้องเกียรติขบหาย

เราใช้ช่วงเวลาที่เหลืออยู่จัดข้าวของที่ขนขึ้นมาให้เข้าที่เข้าทาง ผมมีเตียงขนาดสามฟุตครึ่งเป็นของตัวเอง โต๊ะหนังสือพร้อมหลอดไฟได้ขาด เก้าอี้อีกหนึ่งตัว ตู้เสื้อผ้าของใครของมัน หิ้งน้ำส้วนตัวสำหรับสองคน และที่สำคัญเรามีพื้นที่กลางห้องสำหรับวางโต๊ะญี่ปุ่นและพวกขนมที่ซื้อมาแบ่งกันด้วย

"เออว่าจะถามหลายทีละ" ะหว่างกำลังง่วนอยู่กับการจัดของ คุณชายก้องเกียรติพลันตั้งคำถาม

"มีอะไร"

"ทำไมถึงต้องนอนเปิดไฟด้วยวะ" ผมละมือจากไม้แขวนเสื้อหันไปเผชิญหน้ากับอีกฝ่าย

"มึงไม่เคยนอนเปิดไฟเหร"

"เคย แต่กูจะเปิดก็ต่อเมื่อต้องนอนในที่แปลกๆ หรือมึงเป็นแบบนี้"

"เปล่า กูเป็นกับทุกที่...จะว่ายังไงดีวะ" เอาจริงๆ เพื่อนโรงเรียนเก่าแม่รู้เรื่องนี้หมดนะ ผมเลยได้รับฉายาไอ้ตัวแตกหลอดไฟมาด้วยตลอดหกปี ทว่าเรื่องนี้ไม่ใช่ความลับอะไรเลยสามารถเปิดใจบอกกับเพื่อนได้ แล้วยังเป็นเพื่อนที่ต้องนอนด้วยกันตลอดหนึ่งปีก็ยิ่งต้องพูด

"ถ้าไม่อยากเล่าก็..."

"เปล่าๆ คือตอนเด็กกูเคยวิ่งเล่นในห้องเก็บของอะแล้วออกมาไม่ได้ ในนั้นมันมืดมาก ร้องให้คนมาช่วยแต่ก็น่าจะไม่มีใครได้ยิน จิตกูมันเลยปองแต่งไปสารพัดว่าซำๆ กูต้องมีผีอยู่แน่ๆ เลยร้องให้จ้่าล้นบ้าน นั่งซุกตัวตรงมุมห้องอยู่นาน หลังจากนั้นพอกรี๊ดเปิดประตูช่วยกูออกมา"

"..."

"แล้วกูก็ไม่เหมือนเดิมอีกเลย"

"อาการ Phobia ี่เหร"

"ไม่เชิง เพราะกูไม่ได้มีอาการกลัวที่มีด ตื่นเต้นหายใจไม่ออกอะไรแบบนั้น แค่ว่าฝันร้ายทุกครั้งตอนปิดไฟอะ ทุกคนคิดว่าพอโตขึ้นมันจะหายไ้แต่ก็ไม่หาย"

"เคยไปหาหมอมั้ย"

"เคยดิ รักษามาหลายแบบแล้ว เคยไปสะกดจิตด้วยนะ ไม่เห็นได้ผลเลย"

"เวรกรรมของมึงจริงๆ นี่ไปนอนที่ไหนก็ต้องเปิดไฟตลอดเลยอะดิ"

"ประมาณนั้น"

"ลำบากเลยนะ"

"กูชินแล้ว แต่คนอื่นนั่นแหละจะชินกับกูมัย" อย่างที่บอกจิตผมมันป่วนตัวเองไปแล้วอะ แค่ว่าไฟดับแล้วต้องหลับ สมองมันก็จินตนาการไปสารพัด ส่วนใหญ่ก็วังวนแต่เรื่องผีสาวนางไม้เนี่ยแหละ ทั้งที่เกิดขึ้นมาก็ไม่เคยเจอจริงๆ ลึกที่ หมอเคยบอกว่ามันคืออาการฝังใจที่อาจต้องใช้เวลาซึ่งไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่...

จัดของเสร็จแล้วก็องเกียรตีสวนลงไปหาอะไรซัดไฮกที่โรงอาหาร ตอนนี้มีเด็กหลายคนเข้ามาอยู่หออย่างคึกคัก แม้จะไม่ครบแต่ก็ตื่นตาสุดๆ บอกตามตรงผมโคตรชอบชีวิตมหา'ลัยเลยอะ

"หมูปิ้งมัยะ" อี้ก้องถาม ผมจึงพยักหน้าหงึกหงัก

"เอาๆ"

"เท่าไร"

"หนึ่งล้านไม้"

"ไอ้ควาย!"

"กูกินหนึ่งล้านไม้ไม่ได้่อ"

"มึงเดินออกไปข้างนอกนะ เลี้ยวซ้าย มีส้วมอยู่ มึงไปสั่งที่โน่นคนเดียวเลย"

"ไรอะ กูทำอะไรผิด"

"แค่กว่นประสาธท์ก็ผิดแล้วเชียะเฮ้ย สรุปลคนละห้าไม้แล้วกัน แดกให้"

พุ่งแตกกันไป" แล้วภรรยาก็ทำอะไรได้มัยนอกจากยอมรับหมูโป้งห้าไม้มากินกับข้าวเหนียว น้ำอัดลมที่นี้แก้วเท่ากะละมังเลยครับไม่อยากจะพูด ได้เยอะมากแต่ราคาแค่สิบห้าบาทเอง ทว่าพอดูไปดูสองปั๊บหมด ห่า...น้ำแข็งแน่นเชียว

"มึงเห็นคนนั้นมัย เป็นตัวเต็งดาวคณะเราเลยนะเว้ย" กินไปไ้ก้องก็ชี้โน้นชี้นี้ให้ดู อาหารตามลละ เพราะคนน่ารักเยอะแยะไปหมด

"มึงรู้จักเขาหรือ"

"กูตามไอจ๊อยอยู่ คนฟอลสามหมื่นกว่าเลยนะมึง"

"ตะหรว"

"แต่เขาไม่เอามึงหรือ"

"สัด" ดับฝันกลางวันแสบๆ จังเลย

"นั่น! คนนั้นเป็นแฟนเก่าประธานนักเรียนโรงเรียนกู น่ารักมัย" กัดหมูโป้งได้อีกคำเพื่อนคนข้างๆ ก็พูดจ้อต่อ มันชี้ไปยังผู้หญิงผมหน้าม้าคนหนึ่งซึ่งน่ารักสุด ขาวสุดอย่างกับทาแป้งเบอร์ศุนย์ ความละลานตานี้ทำให้ผมไม่ต่างกับกำลังล่องลอยอยู่บนสวรรค์ชั้นเจ็ดเลยว่ะ

"น่ารักมาก เขาอยู่คณะเราปะ"

"ไม่ะ จำไม่ได้เหมือนกันว่าอยู่คณะไหน พูดได้เต็มปากว่าคนน่ารักเยอะ แต่ถ้าคนหล่อของคนนั้นะเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก..."

"นอกจากใครวะ"

"กูเง" สิ้นหวังแล้วโลกใบนี้

ณ ขณะนั้นเองที่ผมดันมองเห็นใครคนหนึ่งเดินผ่านเข้ามาในร้านสายตาพอดี เขาตัวสูงมาก ร่างกายสมส่วน สวมเสื้อยืดสีดำกับกางเกงบอลลสีน้ำเงิน เดินถือจานข้าวมากับเพื่อนกลุ่มใหญ่ ทว่าเขากลับโดดเด่นกว่าใครเพื่อนดวงตาเฉียวคม จมูกโด่งเป็นสัน กับปากรูปกระจับ ทรงผมเองก็รับกับใบหน้ารูปไข่เป็นอย่างดี

เฮ้ย! จะบอกว่าไ้ก้องคือหนุ่มหล่อของคนะไม่ได้แล้วนะ เพราะในจังหวะที่คนคนนั้นเดินผ่าน มันก็ตึงสายตาของใครหลายคนไปจนหมด

"นั่นใครวะ" ผมถามด้วยความสงสัย ไม่คาดหวังหรอกว่าเพื่อนมันจะรู้

แต่คำตอบที่ได้กลับเกินคาด

"มึงไม่รู้จักเธอ"

"ไม่ ได้ก็คณะเราเหวอะ"

"อืม อยู่ภาคไฟฟ้า"

"..."

"ชื่อไฟฟ้า"

"กุหลอยยัง"

"หน้าเหี้ย"

"รอก่อนนะ กุโทรไปฟองกลอยแน่ มึงเตรียมตัวตายได้เลยไอ้ก้อง"

"เพื่อนกันมีอะไรค่อยพูดค่อยจากันดิอะ ทำไม่ถึงใจร้ายได้ขนาดนี้อะ"

เรื่องความเจ้าเล่ห์ขอให้บอก เก่งฉิบหาย

วันนี้เด็กปีหนึ่งวิวะตื่นเต้นกันสุดๆ เนื่องจากรุ่นพี่ได้นัดหมายให้มาเจอกัน ที่คณะด้วยชุดนิสิตถูกระเบียบเป๊ะ เพราะทุกคนต้องถ่ายรูปติดบัตรนิสิตกัน ดังนั้นเลยไม่มีใครน้อยหน้าเพราะรูปมันจะอยู่กับเรายาวนานถึงสี่ปี

ห้องกิจกรรมใหญ่คลาคล่ำไปด้วยนิสิตมากหน้าหลายตา ทว่ายังไม่มีใครจำชื่อใครได้เลยด้วยซ้ำ อยากรว่าแหละครับ เคยทำกิจกรรมไปแค่ครั้งเดียวเอง ยกเว้นแต่คนคุ้นเคยที่คุยกันอยู่บ่อยๆ เท่านั้น

"น้องๆ ที่เพิ่งมาถึงนั่งลงตามภาคเลยค่า พี่ๆ ช่วยชูป้ายภาคให้สูงกว่านี้หน่อยน้องจะได้นั่งถูก" เราเรียนเคมีเลยได้นั่งอยู่ข้างเด็กภาคไฟฟ้า โชคดีที่ไม่มีการเรียงลำดับใดๆ ใครมาก่อนก็นั่งหน้า มาหลังก็ต่อท้ายจึงไม่มีใครวิ่งรูนไปทั่วห้องอย่างที่คิด ระหว่างนี้รุ่นพี่เลยฆ่าเวลาด้วยการแจกกระดาษแผ่นหนึ่งมาให้ด้วย

"กรอกข้อมูลของตัวเองลงไปให้ครบนะคะ ชื่อ นามสกุล รหัสนิสิต ของน้องๆ ที่ได้รับไปก่อนหน้า แล้วเดี๋ยวเราค่อยจัดแถวตามลำดับอีกทีตอนไป

ถ่ายรูปค่ะ"

ได้ยินแค่นั้นผมจึงวางกระดาษไว้ตรงพื้นห้องแล้วนั่งเขียนในท่าขัดสมาธิ
ซะเลย แต่เขียนไปได้ไม่กี่ตัวข้อศอกดันเสือกไปโดนคนข้างๆ อย่างไม่ตั้งใจ

"โทษทีนะ"

คนถูกกระทำหันมามอง เสียขวัญาที่นั่นแหละที่ลมหายใจผมสะดุด
แบบทันทีทันใด

ไอ้เหี้ยหล่อมาก หล่อว๊ายตายควายลั้ม มันนั่งอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่วะ
ตอนนั้นที่เคยเจอจากระยะไกลในโรงอาหารผมว่ามันดูดีแล้วนะ ทว่าพอมานั่ง
ใกล้กันจนลมหายใจแทบเป่าชนตาระพือ ผมก็รู้ได้ในทันทีว่าแม่งสุดจริง

"มองอะไร"

"ปะ...เปล่า" สงสัยจ้องนานเกินไป เลยโดนถามกลับซะงั้น

"ถนัดซ้ายหรือ"

"ใช่"

แล้วอีกฝ่ายก็ขยับตัวห่างจากผมเล็กน้อยเพื่อไม่ให้แขนชนกัน ระหว่างนี้
ผมเลยแอบดูเขารอกข้อมูลลงไปในกระดาษอย่างเสือกๆ ชื่อไฟฟ้าจริงด้วย
แต่ขอหน่อยเหอะอย่าโกรธกันนะ หน้าหล่อมาก เสียงหล่อมาก แต่ตัวหนึ่งสี่อะ
เหี้ยมากกกกกกกก

อย่างกับใช้หัวแม่ตีนเขียน แต่ผมจะไม่พูดหรอก เราไม่ได้รู้จักกันขนาดนั้น
แถมผมยังสาระแนไปแอบมองของเขาเองอีก

เมื่อหันมาก็มองหน้าก้มตาเขียนของตัวเองต่อไปจนเสร็จก็นั่งรอภาคอื่น
ทยอยเดินไปถ่ายรูปติดบัตร ระหว่างนี้เสียงจอแจเลยดังขึ้นมาเป็นระลอก
เพราะคนมันเบื่อกัน ไอ้ก้องพูดจนน้ำลายแตกฟองก็ยังไม่ถึงคิวสักทีเลยหยิบ
มือถือขึ้นมาเล่นเกม ไอ้ผมนะไม่ได้คิดอะไรเลยเลือกโกโซะเสียสไปพลงๆ

"ชื่ออะไรอะ กูชื่อไฟฟ้านะ" เขี่ยยยย ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าคนที่
เอ่ยคำถามนี่จะเป็นไอ้หน้าหล่อข้างๆ

"กูชื่อกรรณ"

"ภาคเคมี?"

"เยสๆ"

"มึงก็ภาคไฟฟ้าใช้มัยย ตีเนอะซื้อไฟฟ้าเรียนไฟฟ้า เกิดมาเพื่อสิ่งนี้จริงๆ"

"คิดว่ามันเหวอ แต่ความจริงไม่ใช่เหวอก ภูเกิดมาเพื่อเป็นคนหล่อต่างหาก"

"จะอ้วก" ขอเถอะ มุกแบบนี้กลับไปเล่นกับไอ้ก้องเลยนะ

"ใจร้ายว่ะ มาอ้วกใส่กันได้ไง"

"มันหน้าจุง"

"มึงก็กวนตีนจุง"

"ยุ่งอะไรกับผมอะคร้าบ"

"ก็อยากยุ่งอะคร้าบ"

ความจริงไฟฟ้าแรงไม่ใช่พวกหน้าตาดีแต่ศัพทูลเลยนะเว้ย มันก็เด็กปีหนึ่งธรรมดาเหมือนคนอื่นๆ นั่นแหละ มีตลก มีตบมุก มีความเป็นกันเอง ซึ่งแหม่เหมาะแก่การสร้างสัมพันธ์ฉันเพื่อนเป็นที่สุด

"อยู่หอชั้นอะไรวะ เผื่อว่างๆ จะแวะไปเตะปาก" ดูไอ้ไฟฟ้ามันพูดเข้าคนที่จะได้โดนคนแรกคือมึงเลย

"อยู่หอหก ชั้นสาม"

"อ้าว ภูก็หอหกชั้นสี่ วิ่งอยู่บนหัวมึงทุกวัน"

"ดีๆ ถ้าว่างก็ลงมาเคาะบ้างนะ ห้อง 311 เจ้าของห้องหล่อ ใจดี มีเสน่ห์"

"เท่ที่สุด" มึงว่ามันชมจริงปะ

สีหน้าโคตรตอแหล แต่ผมจะไม่เถียงกลับเพราะความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ตาย

"ต่อไปเป็นภาคเคมี นื่องๆ ลูกขึ้นยืนเลยค่า แล้วเรียงตามหมายเลขที่ขึ้นอยู่ใน Reg เลย" ความสนใจเกี่ยวกับไฟฟ้าถูกทำลายไปจนหมด ผมกับเพื่อนรีบลุกขึ้นยืน เดินจงกรมออกจากแถวเพื่อรอถ่ายรูป มุมหนึ่งของห้องมีฉากขาวๆ ตั้งอยู่ ด้านหน้ามีกล้องเชื่อมต่อกับแล็ปท็อปเอาไว้ รอเวลาให้แต่ละคนเดินเข้าไปโดนเช็ดตัวอย่างละมุนละม่อม

เหนื่อยใจจริงๆ กับการถ่ายรูปโดยไม่มีการปรับแต่งใดๆ เนี่ย

จะทำร้ายกันยังไงก็ได้ หน้าอ้วน คอสั้น ปากแจ๋ ตากล้องเขาไม่บอกเหวอ เพราะมีหน้าที่กดชัตเตอร์อย่างเดียว

"กรรมคุณ"

คนที่สองของภาค หลังจัดลำดับใหม่ตัวอักษร ก ไก่ ก็มาก่อนใครเพื่อน
ผมเดินไปยืนอยู่ตรงจุดที่รุ่นพี่มาร์กปากกาเอาไว้ ทำตัวตรง จัดเสื้อผ้า
หน้าผมให้เข้าที่ จากนั้นก็มองไปยังกล้อง กำหนดจิตตัวเองว่ากุหลาบ กุหลาบที่สุด
ในสามโลก

แฮะ!

"เสร็จแล้วครับ"

"ชะ...ชะเตียวเองหรอครับ ไม่มีเผื่อเสียหรอ"

"ไม่มีครับ ไปได้"

ยอมทำตามคำสั่งด้วยการเดินออกไป...ไปอ้อมข้างหลังเพื่อดูหน้าตัวเอง
โหนหน นี่หน้าคนหรือตัวละครในจักรวาลหนังผีของเจมส์ วานอะ พี่ครับ
ถ้าถ่ายแบบนี้พี่ตัดหัวผมออกไปเลยแล้วปั้นหน้าขึ้นมาใหม่เหอะ โกรธ โกรธจน
น้ำตาแทบไหล แต่ทำได้แค่เดินกลับแถว

ไม่ยอมนั่งหน้าด้วยนะ จะนั่งที่เดิม

"เป็นอะไร หน้าเหี้ยหรอ" ไอ้ไฟฟ้าก็เหมือนจะรู้เลยพูดแทงใจดำกัน
อีกจ๊ก! กะชกกันด้วยมีดเลยมัยจี้

"กล้องแม่งหลอก ตัวจริงหล่อชิบหายถ่ายออกมาหน้าแย่มาก"

"แค่ยอมรับความจริง"

"ความจริงคือกูดูดีกว่ารูปที่ถ่ายเิง"

"งั้นมึงมองนี่" ผมไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายตั้งใจจะทำอะไร ทว่าแปลกใจตัวเอง
ชิบหายที่กลับยอมทำตามคำสั่งอีกฝ่ายโดยง่าย

ไฟฟ้าหนีบมือถือขึ้นมา จมึ้นัวไปบนหน้าจอก่อนมือเรียวจะยื่นมือถือ
ซึ่งเปิดภาพพาหนะมาให้ดู มันคือภาพถ่ายทะเลที่โหดสั่กแห่งซึ่งสวยงามๆ

"มึงดู กล้องมือถือกูเวลาเราตั้งใจถ่ายอะไร มันจะมีโหมดหรือเซ็นเซอร์
คอยตรวจจับภาพเอาไว้"

"ยังเิง"

"ก็อย่างถ้ากูถ่ายทะเล กล้องมันก็จะขึ้นคำว่าทะเลให้ เพื่อปรับให้มัน

อยู่ในโหมดภาพที่ถ่ายน้ำกับคลื่นสวยขึ้น"

"อ้อ อย่างนี้เอง"

"อันนี้โหมดน้ำตก" แล้วไฟฟ้าก็เลื่อนภาพถัดมาให้ผมดู "และนี่ก็วัด"

"โห สวยวะ" มือถืออัจฉริยะ ถ่ายภาพให้สวยขึ้นได้ด้วย

"แต่ถ้าคุณถ่ายมึง"

เจ้าตัวหนักล่องมาจ่อหน้าผม เสียงชัตเตอร์ดังขึ้นจังหวะหนึ่ง

"นี่ไง" ผมชะงักหันมองเข้าไปในจอ

"โหมดสัตว์เลื้อย"

เดี๋ยวววววววววววว

"มึงตั้งใจด่ากูปะเนี่ย"

"กูเปล่า แต่กำลังจะบอกว่าขนาดกล้องยังจับหน้ามึงเป็นสัตว์เลื้อย

DSLR ตัวไหนก็ถ่ายมึงให้ดูดีไม่ได้หรอก"

"ไอ้ไฟฟ้า ไอ้เวอร์ มึงด่ากูเป็นสัตว์เลื้อย!"

"กูไม่ได้ด่า กล้องมันบอก"

"กูจะฟ้องพี่กู มันไม่จบแค่นี้แน่"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5654->